

kan bevises med historiske Actstykker, og jeg skal kun minde om, at, medens den Forbindelse, som man vilde skulde træde ilve mellem Slesvig og Danmark, ikke træder saa klart frem, og i de forskjellige Actstykker, der dog fulgte saa Dage efter hinanden, fremkommer i saa forskjellige Stikfælsler, at det bliver lettere forklarligt, hvorledes man har troet i de kongelige Udtalelser at finde en Henpegen paa Slesvigs Incorporation i Danmark, medens dette med ligefremme Ord er blevet benægtet i andre Actstykker nogenstunde at have været Tanken, — og jeg vil kun henpege paa Forskjelligheden af det Svar, som blev givet de Slesvig-holsteenske Udsendinge med Hensyn til Slesvig, og af Udtalelsen i den Proclamation, som kun 3 Dage derefter udfom til Slesvigerne, dateret den 27de Marts, — saa siger Kongen med klare Ord i sin Proclamation af 29de Marts 1848 til Holstenerne: „Jeg har lovet Eder Frihed, I skulle være en selvstændig Stat“ — Ordene ere disse: „Freiheit habe Ich Euch geboten, Selbstständigkeit als eigener Staat“; altsaa, ikke Selystændighed som Landsdeel, men Selystændighed som Stat. Det er altsaa Grundtanken i Martspolitiken, at Holsteen skulde udfondres af Danmark, og dermed kunde ikke menes, at den Hertugkrone, som Kongen af Danmark bar, skulde bortkastes af ham, eller at den Stamme, som efter Arvefølgen skulde være Hertuger i Holsteen, saalænge den tillige var Konger i Danmark, skulde opføre at være Holsteens Fyrster; men Meningen maatte være, at Danmark-Slesvig og Holsteen skulde være to Stater, der vel kunde staae i unionelt Forhold gennem samme Regent, men at der ikke skulde være nogen som helst constitutiv Forbindelse mellem disse to Lande, og derfor hedder det ogsaa i Proclamationen af 29de Marts, at Holsteen skulde være en selvstændig Stat. Nu tillader jeg mig at troe, at fra det Dieblit af, at denne Hovedtanke er opgivet i Politiken, er ogsaa dermed et andet politisk System bragt frem eller idetmindste efterstræbt, og derfor har jeg fundet det eneste reelle Indhold, som kan findes i Adressen, som jeg sidst sagde det, nemlig den Sætning, hvori det hedder, at ved den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar er

bebudet en Opgivelse af den hidtil fulgte Politik, at beroe paa en Usandhed. Jeg veed, at man baade under et tidligere Møde, og idag har sagt: nei, det er nu første Gang, at man har talt om at opgive denne Politik, medens den Bane, hvorpaa vi alt forlangst vare komne ind, kun har været en Modification, en Tillempeelse af vor første Politik. En æret Rigsdagsmand, som har været Medlem af Ministeriet, har endog ved en anden Leilighed sagt: man tænkte kun paa at modificere Unionspolitiken, hvorefter Danmark-Slesvig stillede paa den ene, og Holsteen paa den anden Side, idet man vilde indskrænke Delenes Begrændsning; men man tænkte ingenlunde paa at forandre Systemet. Men har man virkelig troet, at en Deling af Slesvig, saaledes at den ene Deel skulde træde i constitutionel Forbindelse med Danmark, og den anden Deel i constitutionel Forbindelse med Holsteen, vilde være en Modification af det System, der gik ud fra Anskuelsen af et ved den historiske Udvikling begrundet, og ved Tractater garanteret Danmark-Slesvig? Jeg veed, at man kan strides om hvad der skal ansees som en Modification, og hvad der ikke blot er dette; men det veed jeg, at der er en himmelvid Forskiel mellem disse to politiske Tanker, som, hvad enten man vil kalde den ene en Modification af den anden eller ikke, Folkets funde Sands meget rigtig har begrebet. Spørger man mig nu, naar er da denne Opgiven af den oprindelige Tanke, som laae til Grund for Martspolitiken, traadt tydelig frem, og har henstillet sig for en europæisk Anerkjendelse, saa vil jeg ikke henbise til Fredspræliminairerne af 10de Juli 1849, hvori den allerede træder frem, men jeg vil henbise Dem til et Actstykke, der paa den bestemteste Maade har fundet europæisk Anerkjendelse; og det er Londonerprotocollen af 2den August 1850. Jeg skal strax komme tilbage paa hvad der idag er indvendt derimod; en Indvending, som jeg virkelig ikke vilde troe at behøve at gjendrive, naar den ikke var fremkommen hert Thinget. Men jeg vil erindre Dem om, mine Herrer! hvad der ikke burde være gaaet ud af vor Hukommelse, at vi selv have anseet Londonerprotocollen som en Opgivelse